

Love of Lesbian fan un resum del canvi de vida que els va comportar l'èxit de '1999' en un disc en què intenten plasmar el que es viu -i es deixa de viure- en horari de nit

Disc nou, vida nova

Guillem Vidal
BARCELONA

1999 (o cómo generar incendios de nieve con una lupa enfocando la luna) es recordarà com un dels discos insígnies de l'indie a Catalunya i *Club de fans de John Boy*, com una d'aquelles cançons ascendides a banda sonora de tota una generació. Als seus autors, Love of Lesbian, que ja feia uns quants anys que s'havien graduat en la diplomatura de picar pedra, l'èxit d'aquell disc, el tercer que cantaven en castellà, els va obligar a professionalitzar-se i a assumir un canvi de vida -150 concerts, 150.000 quilòmetres de carretera i manta- que ha acabat alimentant la inspiració del seu nou disc, doble malgrat la crisi: *La noche eterna/Los días no vividos* (Music Bus / Warner). "Hem passat de tenir una vida com la resta de la gent a trobar-nos en un hemisferi completament diferent", admet Santi Balmes, cantant i "davanter

Love of Lesbian, fotografiats la setmana passada a Barcelona ■ ORIOL DURAN

centre" (segons definició dels seus companys) del grup de Sant Vicenç dels Horts. "Et passes el dia de viatge, et toca viure en espais impersonals, quan acabes de tocar són les quatre de la matinada i tens l'adrenalina al màxim... Els horaris que ens havien ensenyat de petits

s'han trencat i hem hagut de refer els nostres calendaris", afegeix Julian Saldarriaga, guitarrista. "Trobar punts en comú entre les nostres vides i les dels altres, que és allò que fa que la gent s'identifiqui amb les cançons, ha estat per, tant més, difícil que mai", conclou Balmes. Les

deu cançons de *La noche eterna* aborden "tot allò que pots arribar a viure de nit". Les nou de *Los días no vividos*, "tot el que deixes de fer per viure la nit". "Teníem moltes cançons, cadascú tenia les seves preferides, i ens vam veure incapaços de seleccionar", admet Balmes. "Ve-

niem d'una gira llarguíssima i volíem fer-nos valdre; demostrar que no havíem estat perdent el temps. El nostre disc és de les poques coses que aquest any no tindran retallada."

La noche eterna / Los días no vividos surt dimarts i el calendari de gira comença a engrèixar-se.

Als concerts ja anunciats de Terrassa (25 de maig), Mataró (26), Faraday de Vilanova i PopArb (darrer cap de setmana de juny) s'hi va afegir ahir una presentació oficial el 12 de juliol al Poble Espanyol. Love of Lesbian s'hauran d'anar acostumat al nou *modus vivendi*. "Des de *Maniobras de escapismo* (2005) la nostra carrera ha tingut una arquitectura molt ben assentada", presumeixen. "Vam tenir una progressió que ens va permetre tenir una idea molt clara de com havia de ser la banda, i quan ens vam aproximar a aquesta idea, ja res ens va enganxar per sorpresa." Satisfets d'haver anat sempre "a la seva", els *lesbianos* no se senten pares de res sinó "els segons fills, que no han tingut la masia i els ha calgut anar a buscar noves terres a les Amèriques". "Abans dèiem que estàvem en terra de ningú, però ara potser hem creat una nova terra, àmplia i fèrtil, en la qual també podríem incloure Mishima i altres grups." ■

Críticaòpera

Xavier Cester

El teatre i la vida

Adriana Lecouvreur

Director: Maurizio Benini
Gran Teatre del Liceu (Barcelona),
14 de maig

Tots els ingredients de l'èxit hi van ser: una obra atractiva com és *Adriana Lecouvreur* de Cilèa, una acurada direcció musical, un muntatge brillant i intel·ligent, i un equip vocal de primera magnitud. Un cop superat amb nota el repte inicial d'una *lo son l'umile ancella* esculpida amb exquisidesa, Barbara Frittoli va anar a més en una Adriana de noble sensibilitat, amb un cant que evitava els desbor-

daments grollers (l'àmplia experiència mozartiana es va fer notar) per apostar per l'esfumadura i el matís, culminant en un quart acte on la tem-

Barbara Frittoli va anar a més en una Adriana de noble sensibilitat

peratura emocional va arribar a les cotes màximes. En un moment de forma exultant, Roberto Alagna va ser un Maurizio tot passió, amb la generositat vocal marca de

la casa i amb una bona sintonia amb la seva *partenaire*. Dolora Zajick manté l'autoritat d'un instrument privilegiat, encara que *Acerba voluttà* la va posar en dificultats, però no es pot dir que ni el gest ni el fraseig d'aquesta Bouillon fossin gaire principescs. Michonnet, un dels papers de més bona persona del repertori de baríton, va trobar la justa tendresa en Joan Pons (quants anys feia que no protagonitzava una estrena al Liceu?), mentre que Paco Vas va oferir una altra impagable vinyeta com a Abate.

Un moment d'Adriana Lecouvreur, una òpera atractiva de Cilèa ■ CATHERINE ASHMORE

Maurizio Benini va equilibrar l'atenció a les necessitats dels cantants amb el respecte a la refinada escriptura orquestral de Cilèa, obtenint una notabilíssima prestació de l'orquestra (la delicada conclusió de l'obra va ser màgica). El muntatge de David McVicar unia esplendor visual i minuciosa direcció d'actors per situar-hi en el centre el món del teatre on la Lecouvreur és reina i senyora: va ser de justícia que els seus companys li retessin homenatge en l'últim instant de vida, una imatge preciosa per tancar una funció rodona.